

Narodni list.

Pučki list za politiku i pouku.

„Nared bez narodnosti jest tielo bez kosti!“

Br. 47.

Volosko-Opatija u četvrtak 20. studena 1902.

God. III.

Pobjeda pravice.

Na 17. septembra o. l. bila je va Trstu pred porotnim sudom (corte d' assise) kaznena razprava proti Ivanu Škrk iz Saleža blizu Sezane, ki je bil tužen, da je ubil svoju nevestu. Za branitelja dala je advokatska komora Škrku doktora Gustava Gregorina iz Trsta.

Škrk ne zna ni besede talijanski. Svi protokoli pred sudom va Sezane i va Trsta bili su s njim učinjeni va slovenskem jeziku. Svi svedoki, ki su bili pozvani na razpravu su razumeli samo slovenski, ipak su na razpravu bili pozvani porotniki (giurati) od kojih nisu nego dva razumeli slovenski. Radi tega je doktor Gregorin, znajući, da porotniki ki ne razumeju ča govori obtuženi, ne moru mu ni pravedno suditi neposredno pred razpravom (dal predsedniku iste, kunžiljeru Pederzoli, jednu molbu podpisano od Škrka, da se razprava od 17. prenese i dozvoli da bude razprava pred takovimi jurati ki će razumeti slovenski. — Nego Pederzoli ni za to maril nego je odlučil, da se razprava proti Škrku mora vršiti ta dan pomoću jednega tumača. Na razpravo su obtuženi Škrk, svedoki i advokat Gregorin govorili slovenski a jurati nisu od svega toga razumeli ni slova.

Doktor Gregorin je također svoj govor obrane Škrka držal va slovenskem jeziku. Predsednik Pedercollu mu je valje na početku prekinul ta govor, ospotal ga je na najbezobrazniji način da govoreći slovenski — jedini jezik tega je obtuženi razumel — dela politiku i da tako hita pod nogi pravice obtuženega Škrka. Nego doktor Gregorin se ni dal prestrašiti već je nastavil govoriti slovenski.

PODLISTAK.

Na vrhu Učke.

II

Grom mu kiku ofurio! — Bijes si ga znao, što se sve u zadnja vrijeme iskolo- vratilo u mojoj lubanji! Ma gotovo vrijeme mi u moždanima kō u bečkome parlamentu. Možnaga je ovako il' onako — dalje nosa ni zere. U glavi zapušila mi nekakva maglušina, što li, pa kao da mi se u njoj pamet — utopila. Ni makac!

Ele, tko riješi zagonetku, što mi se glavom vere, Boga mi zavrijedio bi talir na ruku. Ja u njoj eto gotovo izmoždih svoje moždane, pa ništa!

Ma čujte, tako vam svetloga čela!

Ja negdje, bit će koji dan, razvaganio se pred svojom pećinom kao gušter na prisoju, pa pio lulu i buljio u taj božji svijet. Kad u njeke nekakvice tamo negdje podno obiju Lušnja more se uspuši, ma gotovo kō ono šezdesetdesete ispod Visa, kadno su ono „dalmatinski ribari“ pošteno potprašili talijanskim eroima.

Bijes si ga znao, kakva li to čeljad zagalamila u onim vodama — pomislili, pa upreh svoj gled, da vidim, tko li to ondje kolo vodi.

Talijanski jurati su pak Slovenca Škrka odsudili, da je kriv a sud ga je odsudil na sobi.

Radi tega slovenskega govora dra. Gregorina je trščanski čifut „Piccolo“ izrigal na njega sve svoje blato i bil bi najvolem da su njega (dra. Gregorina) odsudili na smrt za to ča se je usudil na trščanskom tribunalu držat slovenski govor. Radi ovega nečuvenega i protuzakonitega postupka kunžiljera Pederzoli-a je naš zastupnik g. prof. Spincić va bečkome parlamente učinil jednu interpelaciju na ministra pravde. Doktor Gregorin je pak proti osude s kojom je trščanski porotni sud odsudil Škrka na smrt, učinil ništovnicu na c. k. vrhovno i kasacijsko sudište va Beču.

Kako čitamo va trščanskoj „Edinosti“ od 12. o. m. je c. k. kasacijsko sudište va Beču uništilo osudu proti Škrku i odlučilo, da se ima proti istemu vršiti nova razprava ne već pred trščanskem jurati nego pred goriškem, ki razumeju i slovenski.

S tem su gospodin Pederzoli i njegovi čifutski prijatelji okolo „Piccola“ dobili jednu poštenu čušku, koju neće tako lahko pozabiti Doktoru Gregorinu je pak s tem dana puna zadovoljščina za sve one uvrede, koje mu je Pederzoli na razpravo nanesal. — Z ovom osudom kasacijskega sudišta va Beču je jedanput za vavek sankcionirano načelo slobode u obrani i načelo narodne jednakopravnosti na našeh sudeh.

Dragi moji Talijani! Prošla su vremena kad ste na sudeh mogli delat ča vas je bilo volja. Ne ćete već dret „ščava“ kako vam se shoće. Svi c. k. impjegati prisegli su, da će poštovat temeljne državne zakone dakle i jed-

Pak što vidjeh?

Ele, slušajte, dičnoga vam imena!

More se puši, napinje, bruji, vrijeme, ma kao da se uhvatilo u koštac sa paklenim gadom, a pjena, maglušina, što li uzvidala se nebu pod oblake i za čas, — „koliko bi izao opanak — zadušila celi Kvarner. Ja gledam i gledam u to čudovište, a da se baš pravo snaći ne mogoh. Kao u nekakvu snu promatrao sam taj dosle nevidjen fenomen. I kad se „šesti dio svijeta“, bila najme poštovana Bodulija sasma zavila onom maglom, spetih nad njom nekakvi magloviti stup. Dok je more brujilo, kao da udara u sotoanske žice, stao se onaj stp bistriri, pak za čas spetih u njemu cilindar, pak frak, pak manšete, pak napokon cijeloga cjelovitoga čovjeka. Tek obraz bio zagraut gustom maglom. Konačno razbistri se i obraz, a tisuće tisuća nekakih tajinstvenih grla zaori gromopucateljno: „Evviva Imbriani!“ da mi je čak pod nogom zadržala zemlja. A Imbriani, biva njegov duh, alavodobitno raskrillio ruke i uskliknuo: „Jo sto sul Quarnero, e aspetto l' Italia!“ — I u čas tili sva ona magla pretvorila se u talijansku trikoloru, a nekakvi mistički svijet udario u raskalazeni aplaus, te se je čak Osorčica s temelja strešla. I odjeknu dō i brijeg diljem cijele „Italia irredenta“ a vrućekrvna Talijančad

nakopravnost svih naroda i jezika u Austriji. Ki to ne čini je krivoprišežnik i kako takovega treba ga prez mlisrdja prijaviti višoj oblasti.

Buffonade milanskega „Secolo.“

Va Milanu izlazi jedan list „Il Secolo“ ki na svaki moguć način podupira talijanske irredentiste va Austrije. — Va broje od 8.—9. novembra o. l. donesal je ta „Secolo“ pod naslovom: „Per l'italianità del mare“ (to će reć: Za talijanstvo mora) jedan članak tobože poslan mu iz Trsta u istinu pak napisan va Lovrana.

Da se naši ljudi osvedoče, kako naši Kalabrezi gibe za gladnom Italijom i kako Talijani znaju lepo svet varat prevest čemo ta članak na hrvatski. Isti se glasi:

(B) „Javil sam vam, da se je ustrojilo jedno parobrodarsko društvo, nakonam da se zapreći jednemu hrvatskemu od vlade subvencioniranemu društvu, monopolizirati plovitbu po Kvarnaru.“

Ovo društvo „Unione Istriana“ počelo je svoju službu z dvimi vapore i sada mora naručiti jedan treći (!) takov uspeh ima ovo patrioitičko poduzeće. Talijani iz Liburnije (istočna obala Istre i kvarnarski otoci) su srećni i dali su izraza svom veselju va jednoj kanconete va koj je rečeno: da i lepi Kvarnar govori samo talijanski (persino i pišmoji govore talijanski. Opazka slagara) pak imenuje sve gradiće na obali i na otocih, koji se čute talijanskimi i koji će da ostaju talijanski: Reka, Lovran, Volosko, Opatija, Plominj, Labinj, Krk, Lošinj itd.

U naglosti improvizacije (najme ta pesmice) more se pesniku (Salu op. sl.) oprostiti da čini i more govoriti talijanski. Sigurno pak je da su radi tega Hrvati

dijpnu se na noge, da u bratskome zagrljuju unisono zapjeva:

„Va fuori d' Italia

Va fuori stranier!“

Ele tri sta mu sjekirica! Bilo tute u to gammatijašu ljudi svake bagre i soja: počam od kojekakvih odrapavaca do ufrčenih trbušina i od zvijezda zelenokrvna konteplorečija do srebrnih i zlatnih ovratnika.

Bilo mi začudno otkale li na jedan put tolikih uniforma i zvijezda, dok ih držah čas prije za „dobre sluge boljeg gospodara“, a sada: „va fuori d' Italia!“ — Eto ti ga na! Pa neki čak sa „taktirštokom“ u ruci! Bijesa mu, gotova Lombardija četrdesetosme!

Života mi moga ne hćedoh vjerovati svojim rođenim i od Boga mi danim očima. Pa eto iz zla na gore! U onoj magluštini spetih nekakvi „tajamar“, što li i za čas koji osvane veličanstveno na „Velikim Vratima“, „Rè d' Italia“, pa „Palestro“, pa konačno „Affondatore“. — Na admiralskonu mostu zadovoljno sukao brkove Villari, kō ono, kad je inspekcirao — austrijske škole.

Bijesa mu — pomislil. Evo slavnih oklopnjača „kud visa!“ — Boga mi, čudo nad čudesi, kad već i mrtvi nastaju!

A tamo od nekud sa sjevera hladna zujio proseći glas:

pokunjani, prestrašeni. Hrvatski vapore prihajaju i gredu van iz porti tibo, tibo z malo pasijeri a prez koli (valjada je ovde misli na tri kristalovi koli op. sl.) dokle dolazak i odlazak vapore od „Unione Istriana“ su prave „feste“.

I kako su puni pasijeri i koli!

Jedan hrvatski list diže alarm i (kako dobar Hrvat Austrijanac) čini za špiju denuncirajuć Unione Istriana kako društvo, koje čini politiku... i koje prima tajnu subvenciju od talijanskega govorna. Ako je ta subvencija tajna ne zna se kako more on za nju znat. Na Hrvati ne gledaju na tanko.

„Narodni list“ pita rugajuć se, kamo će prit talijanska požrlijvost, koja vidi sve i posvuda samo talijanski, dapače i na dnu Kvarnara. Pak spominje besede Bovia ki vidi nad Kvarnarom „senu od Imbriana“ i čini jednu nešastnu komediju od Talijani (Berke, Bude, Lepe, Marije Longe, Bizela opazka slagara) ki teču k moru jerbo su videli dugo, dugo na moru jednu senu... koja pak ni niš drugo nego vapore od Unione, dok su oni mislili da je to senu od Imbriana. Hrvatska duhovitost“.

Tako „Il Secolo“. — Koliko besed, toliko laži po pravoj staroj talijanskoj užance. Laž je najme, da je „Unione“ poradi dobreh posal ki dela naručila treći vapore a svi znamo da nisu još ni ovi dva plaćeni. Laž je, da su Reka, Lovran, Volosko, Opatija, Labinj, Plominj, Cres i Lošinj talijanski gradi. Neka ona „testa quadra“ od Secolovoga redaktora pride semo pak ča se osvedočit da ni tema još tak. Laž je da su Hrvati jadni radi teh vapore. Na protiv oni se istem od srca vesele radi konkorenci i radi —

Laž je da vapore od ungaro-croste nimaju ni pasijeri ni koli a da su poperdiški vapore krcamanto puni. — Ki je jedan put bil na mule mora reć, da je to

„Hoch Kroat!“

— Kad nastane rat — pridodah. — „Rè d' Italia“ odape prvi top — i ja se probundih.

More kao ulje, dan Hep kao liepi dan a mjesto „Rè d' Italia“ odape je riečki top, što navješta — podna.

I stadoh razmišljati o svome sasu, al ni pod koju cienu ne mogoh da svezem kraj s krajem. Konačno se sjetih naših spiritističkih prvaka i udarih žicu, da mi razjasne moj san. Ele, svaca im, oni, koji se brate sa duhovima, valda će mi razriješiti i ovaj gordijski čvor.

Evo, što mi odgovoriše:

— U mnogom k. k. zrcali se dah Imbriani-a.“ Hinko.

— Mnogi c. k. diše Imbriani-ovim duhom.“ G.

Ele, tri sta mu serežanskih kapa! — Vječna šteta, što je nedugo umro u Trstu sloveći-okulista Dr. Marcusa Bar da je prije no što hćedne ići „kud za vazda gre se“ operirao njeku stanovita gospodu u carskome Beča. Eh, moglo bi se oči upaliti, pa onda nema više — fajde.

A sada: sluga sam pokoran!

Grga Cvildreta.

„una bugia spudorata“. Laž je da mi denunciramo „Unione Istriana“ da dela politiku. Oni su sami va „Pravoj Krave“ štampali one političke kanconeti od „Unione Istriana“ va kojeh je receno, da „l'Unione parla e pensa italiana“.

Po ovih lažeh more svaki pošten čovek suditi koliko poštenja je va Talijaneh. Vidi se pak, da i Talijani va Milano peče gorke ironija s kojom naš „Narodni list“ izvrgava ruglu talijanske pulcinelade. Vidi se još i to da Talijani v Italije miele, da su ovi naši kraji već pripravnii da spuđu pod gladnu Italiju. Vajra se jerbo ako bi nas i zručili mi bimo se do zadnjega kapa krvi branili. Radje čemo pod Turčina nego pod Talijana Jeste li nas razumeli vi talijanski arlekinii, frankanape i burattinii? Imbre Iani.

Atentat na belgijskega kralja Leopolda.

Subotu na 15. ovega meseca, kada je u jutro kralj Leopold (otac Stefanije) izašal iz crkve sv. Gudule va Bruselje pucal je na njega jedan talijanski anarhist imenom Robini tri puta iz revolvera, nego za sreću nije ga pogodio. Policisti su se valje hitili na atentatora i zapirli su ga. Robini je Talijan rojen 1853. leta va Bitonto blizu Napulja.

Kad su ga zapirli rekao je da je anarhista i da mu ni žal. da je pucal na kralja nego da mu je žal da ga ni ubil. — Kralj Leopold ima da zabvali svoj život samo providnosti božjoj. — Robini se je bil jako dobro pripravil da ubije kralja. On je dobro znal da se navadno kralj pelje va drugoj kočiji a ne va prvog pak je pucal va drugoj karocu dočim se je kralj ovaj put po nekakvom čudnem slučaju bil ukrcal va prvu kočiju dočim je va drugoj bil njegov adjutant i još neki drugi člani njegove svite. Sve belgijske novine zgražaju se na lopovšćine talijanskoga anarhista zahvaljujuć Bogu da je kralja očuvai i da ni to banditsko delo učinil jedan domaći sin. Nego teško da bi se našal na svetu jedan čovek druge narodnosti zvan Talijana ki bi počinil takovo kukavno i razbojničko delo. — Silno je to junačstvo pucat iz revolvera na jednega mirno prolazećega čoveka. To more učiniti samo jedan Talijan. Caserio, Bresci, Lucheni, Robini, Salo e compagnia bella reprezentiraju „la avita civiltà e coltura italiana“.

Kako na drugem meste pišemo Italija je zemlja glada, razbojstva i ubojstva, prava „patria dei stiletii“. To dokazuje ono grozno ubojstvo naše blagopokojne cesarice. Jedan crni divi kanibal nebi bil imel srca da prez nikakovega uzroka zabode nož u onakovu dobru i milostivu ženu kakova je

bila naša cesarica Elizabeta. Ča ne bi bil storil ni jedan kanibal to je storil Talijan Lucheni. To dokazuje, da je Talijan Bresci ubil „a sangue freddo“ svojga vlastitega kralja, to dokazuje, da je Talijan Robini onako banditski pucal na kralja Leopolda. I još bi naši nesrećni poprdili hteli po silu pod Italiju! Ala da bi ih nesreća već jedan put tamo nešla.

Domovina štilet i kurtelad.

Kade se nahaja ta zemlja, to ni od potrebe povedat, ter svi znamo, da je to Italija, ku još zovu „kravivi poluotok“. Italija zove učeni Desbrosses: „Zemlja u kojoj cvate razbojstvo, a Aleksander Dumas: „Raj u kojem brevivaju vrazi. Mi smo ju pak nazvali „domovina štilet i kurtelad“, pak još nismo prevedel rekli. Čujte!

Talijanski novinar Arturo Colautti piše va novine ili gazete, koja se zove „Gazzetta dell'Emilia“ od Italije, pak se teško tuži nad žalostnim stanjem, va kem se nalazi talijanski puk. — Mej drugem govori i od ubojstvih, koja se po Italije zbivaju. Čujmo ga, kako završuje svoj dopis:

„Sudi govore jezikom glasnim i stalnim. Barem njih treba poslušat i njim verovat. Va zadnjih desetak let izrečeno je va Italije milijun sentenca ili odsud va pezu, od keh odpada treći del zarad ubojstva. Zadnje pasano leto dogodilo se va Italije preko 4000 (četire tisuća) ubojstvih ili poprečno 11 na dan. Toliko ubojstvih ne zgodi se va svoj srednjoj i zapadnoj Evrope prez Španjolske i Portugalske. Dakle po tem takem događaju se va samoj Italije više ubojstva, nego va trih četireh drugih stati skupno računajuć.

Ta se ubojstva ne događaju toliko radi tadbine, nego više od osvete i va burufah.

Četire tisuće ljudi da pađe na leto od noža ili štileta, to je strašan broj — uzdiše Colautti. To i mi govorimo.

Onda ta novinar govori napravo: Va vojske kod sv. Martina palo je samo 619 soldati; va strašnoj vojske kod Kustoce palo su 1253 soldata. Va vojske od Abba Garime ne zna se još pravo koliko je ljudi ostalo mrtvih, al sve jedno misli se da ni više od 3500 soldati. Svakega leta pak zgubi Italija ne va vojske ili kakovoj drugoj nesreće nego od prokletoga noža i štileta do četiri tisuće ljudi! To je žalostno, to je strašno!

I mi govorimo, da je to žalostno i strašno! Pak još bi nas teli neki pod Italiju vreć, a i do tega će prit ako naš puk ne pregleda na dobu. Dugo od nas Italija i ujjii štileti.

Domace vesti.

† Kanonik Franje Černe. Na 16. o. m. umri je va Trstu u dobi od 82 leta kanonik Franjo Černe rodom Slovenac iz Tomaja na Krasu. Pokojnik bio je ćelican rodoljub, koji se nije prestrašio banditskih napadača tričanskih čifuta i framasna, nego je ostao do smrti svoje vjeran svomu Slovenskomu narodu. Kanonik Černe bio je desni prijatelj umnoga biskupa Dobrilo i dobroga Sterka, pak se je takodjer poveo za njihovim rodoljubnim primjerom ostaviv sav svoj imetak konviktu za študenta hrvatske gimnazije u Pazinu.

Zahvalan narod neka se u svojih molitvah sjeti svoga dobročinitelja, kanonika Frana Černe. Moramo ovdje spomenut, da se škifozni čifutski „Piccolo“ ne srami napadat ni na mrtvoga kanonika Černeta a to samo za to jerbo je svoj imetak ostavio za konvikt u Pazinu. Zar bi „Piccolo“ htio da jedan katolički kanonik ostavi svoj imetak židovskoj sinagogi va Trstu?

† Karlota Krišnac rođ. Jelčić, supruka pomorskoga kapitana i lovranskoga rodoljuba, Frana Krišnac, umrla je četrtak jutro u dobi od 50 let. Sprovod bil je subotu jutro na 8 ur i pol. Pokoj vječni duši njezinoj!

† Marija Stegu. Utorak jutro umrla je va Voloskom nakon duge i teške bolesti u cvietu mladosti, gospođica Marija Stega, rodom Slovenka al već od djetinjine dobe nastanjena u Voloskom. Pokojnica je dušom i tielom prigrlila našu narodnost i naš hrvatski jezik; da je u istinu ljubila naš narod i jezik dokaz je što je bila članicom ženske podružnice družbe sv. Cirila i Metoda za Istru u Voloskom od njezinoga ustrojenja pak sve do ove godine.

Danas u jutro sproveli smo pokojnu Mariju od hladnoga groba. Skoro sve članice ženske podružnice u Voloskom bile su na sprovodu, koji je bio upravo veličanstven. Podružnica je svojoj članici postavila na lies krasan vijenac sa trobojnom vrpcom i nadpisom: Svojoj vjernoj članici — ženka podružnica u Voloskom. — Dobra Marijo! neka ti bude lahka naša hrvatska zemljica! Obćanski izbori u Veprincu obavit će se za III. tielo petak 28. o. m. od 8 pr. do 4 po podne, za II. tielo subotu dne 29. od 8—12 pr. a za I. tielo po podne istoga dneva. Vidjet ćemo ki je primil čagod od beći koje je Benatti donesal. Mi opet govorimo, da je bolje bit svako zlo nego prodat svoje poštenje kako je Krtić učinil. Ako budu Veprincićani ispanili volju Benatta i Constantina postavit će si sami „lac“ na vrat.

Novi roman. Naš zemljak, znameniti romanopisac Eugen Kumičić, napisao je obsežni roman iz hrvatske povjesti, komu je

— Stano, imaš li pri sebi sira? — Gladni smo.

— Evo, imam, što vidiš! reče i ponudi, što je u ruci držala.

— To je malo; podji doma, pa nam donesi više. Platit ćemo.

— Idem, šaptne i odtrča niz brieg.

Bijaše bosa. U malo se vrne i dade nam velik kus ovčjega sira. Teško se zadihalva. Mi sjedomo. Ernesto uze lomiti sir i gutajući ga naglo, reče joj:

— Sjedi djevojko, da nam što god pripoviedaš.

Stana kleknu brzo na jedno koljeno, upre u drugo lakat, nasloni bradu na dlan. Jošte nas začudeno gledaše, nu opazimo na njenom licu, kako ju veseli, što nam ide u slast onaj svjež si.

— Stano, jes li pod prstenom? zapitah ju, daveći se sirom.

— Nisam, šanu i ponikne glavom.

Neka sjeta bila joj je u taj mah prikrla lice. Ernesto me pogleda malko u čudu.

— Stano, koliko ti je godina?

— Ne znam, odvrne.

— Ne znaš? uzendi se opet Ernesto, pa ju popita:

— A koje si vjere?

naslov: Kraljica Lepa. U ovom romanu naš Kumičić u živim crtama silka junačko nastojanje zadnjega kralja hrvatske krvi, Petra Svačića, da očuva samostalnost naše domovine. Proslavljeni pisac: Jelkino bogosilka, začudjenih svatova, Sirote, Teodoro, Urote i toliko drugih liepih knjiga prodićio je ovim novim romanom još više svoje ime. Mi preporučamo ovaj roman svim Hrvatima i Hrvatima koji mogu potrošit za nj 3 K 60 h. Dobiva se kod knjižare Lav. Hartmanna u Zagrebu.

Ala ih je ispo prevaril. Gospoda su se Krtiću klanjala levo i desno. Sve ča su hteli on i Constantini to su učinili. Pastili su ga okole šeać kad bi već bil moral va hladu sedet, zavek misleć da će već on držat svoju besedu i prit va hlad. Nego Krtić je svoje c. k. prijatelje našmiral isto tako, kako i svakega svojga drugoga prijatelja s kem je do sada imel posla. Krtić je lepo šal v Reku pak neka ga sada gospodin Lucich išće. Ako ga gospodin Lucich ni do sada poznal dosti alabo, ali barem sada bi ga mogal spoznat. Nego vej se ga zlodej morda će Krtiću dat još kakovu medalju da ih je tako lepo našmiral.

Koliko su koštali izbori pete kurije va Voloskom kapitanatu. Jednega dneva meseca novembra 1900. prvo nego su počeli izbori za Beč putoval je Slocaric va Poreč. Drugi dan večer čekali su ga Krtić i njegovi pajdaši va mačjoj kuli. Kad je Slocaric prišal pital ga je Krtić: ke nova? a Slocaric će na to: za Gornji i Dolnji Rukavac će dat junta 6 tisuć fiorini, za Zvoneću niš, a za nas šest tisuć, namo da pišemo. Dakle 19 tisuć fiorini su Talijani potrošili za zadnji izbori za bečki parlament samo va Kastavšćine. Aj stroka! A znate zaš nisa dal niš Zvonečanom? Za to zaš Zvonećani imeli glasovat va sekciji za grajani, Rubšć i drugemi donjemi županijami pak ne bi bili svejedno niš operali. Tako vidite Krtić i drugi trguju za Rukavćani i z drugemi trubili ki se puste od njega za nos vuć.

Samoubojstvo jedne nesrećne ženske. Petak na 14. o. m. šla je Marija ud. Vozu koja ima svoju kuću „Waldheim“ na Promenadi Kralja Čarola u Skrbčićih još jutrom iz kuće a da se ni znalo kuda ni kamo. — Siromašnoj žensce se je pomutila pamet pak je celo jutro hodila po šumah. Za podne okole 3 ur prišla je do Turna va Rubšćovoj sva okrvavljena i izmućena do jedne šterne i htela se je hitit natru nego buduć je grio bilo pretreso šteru je napravo. Prišla je do jedne druge šterne. Blizu iste kopal je na jednoj njive jedan čovek ki je videl tu žensku poč do jedne šterne nego zabavljen svojem delom ni se toliko obaziral i prvo nego se je i pravo obrnul čel je da je za njim neč tufnulo va vodu. — Skočil je valje k šterne i videl je, da se je ona ženka ku

— Vjere?... Da nije umro... zamca Stana.

— Tko ti je umro?

— Sava. Imala sam njegov preten, reče nam tiho i skloni velike oči k zemlji.

— Ja sam te pitao, kako se krtiš, koje si vjere.

— Ovako, odgovori mu i prekrati se koliko bi okom mignuo.

— Ti si dakle „Morlaka?“ kimne Ernesto.

— Ja sam Stana, vjernj, uvjeravala ga djevojka, koja nije znala, da Dalmatinci nazivaju pravoslavne imenom Morlaka.

Pojedomo sir, i još da je bilo, pa umolismo Stana, da nam kaže, ako ima vode gdje u blizini.

— Ima točak malo niže, eno onđe pod vrhom, reče nam.

Htjedomo platiti sir, ali neće ona da primi novac. Zahvalismo i podjomo trašiti vodu, pa ju i nadjomo. Kad se vraćamo uz brdo, Stana nas gledaše na vrba. Nama se pričinjaše, kao da lebdi u zraku. Njezin se stas silkao na posinjelom nebu. — Vratimo se k našoj straži. „Gospodin“ kapral, neki dobričina, stao nas grđiti i grozio nam se, da će prijavit satniku, ako se još jednom udaljimo od straže.

(Nastavit će se.)

Pod puškom.

Napisa Evgenij Kumičić.

(Nastavak.)

Treći dan krenomo dalje, put juga, a u predvečerje izvismo se na sedlo visoka briga. Krasan vidik na sve strane: doline zaokružene tamnimi brežuljci, a tamo dalje planine jedna iza druge pod gibivim rubom rumenkastih para; silne šume, potoci, što protiču livadami, sve nas bilo začudilo svojom tužnom ljepotom. Kspetan nam reče, da čemo dalje vremena ostati na sedlu. Bili smo na planini Kalkavici. S desna i s lieva sedlu diže se dva gola vrha. Odmah pona-njestomio straže, a ostala momčad odmarala se uz cestu na širokoj tratinji. Ernesto i ja odosmo sa stražom na zapadni vrh. Sada nam tek puče pred očima veličanstven prizor. Pred nama sterala se velika dolina, zatvorena s jedne strane okomitimi klaninami. Iza tih klanina dizahu se glavice planina u raznom obliku, na doseg oka, a obzorje prama zapadu zatvaraše goraka kosa visoka i šumovita. Njezin se brbat kupao u večernjem rumenilu. Pod vrhom, gdje smo mi bili, stinulo se nekoliko kuća u zabito-nom gaju. Dim se išćao iz zelenila. Postavimo „vedetta“, a ostali polgomo do petdeset koraka iza nje. Malo kasnije ndaljimo

se Ernesto i ja od straže, da razgledamo jažnu stranu sa one glavice. Još se ne bijasmo udaljili ni sto koraka, kad opazismo ženu, koja je ležala na travi kao da tvrdo spava. Malo niže pasle su dvie malene mršave kравice. Ona žena, začavši naše korake, trže se i skoči na noge, zagleda se u nas i osta začudjena, zapanjena. Bijaše to krasna djevojka, crnooka, a puti bile, sniežna. Vrana joj se kosa presijavala od crnine. Odjevna bijaše sva u bijelo, osim šarene pregače. Osovivši se pred nama, upiraše u nas velike crne oči. Čedno nabujale grudi na pola bijahu odkrivene i lagano drhtahu. U ruci je imala komad kruha i nešto sira. Upitamo ju za ime.

— Stana, dahne ona i trepavice joj trenu.

— Zar nas se bojiš? hoću ja.

Djevojka ne odgovori, nego još jače npiji u nas svoje široke zjenice. Bijaše u istinu dražestna i mila u onom zadnjem prosievu večernjeg rumenila, na onoj golej planini.

— A gdje ti je kuća? — upita ju Ernesto.

— Eno, odgovori mu tiho i pokaže nam kretom ruke onaj gajić pod vrhom planine.

je prvo viditi bitla u vodu. — Brže bolje sval je na pomoć drugi ljudi, ki su priali nekakvi rampini za stegnuti žensku iz vode nego bilo je već prekasno zač je bila već zadušena. Komad o četrtj ure za podne irvadili su ta nearečnu žensku iz šterne i valje sa javiti obćine Kastav o nemreće koja se je dogodila.

Subotn jutro je šla sudbena komisija na Turan da učini zakonite izvide. Komisija je valje prepoznala da je ta ženaka Marija udova Vozu i odredila je da se istu zakopa u Kastavskom groblju.

Marija Vozu je bila od lanjskrega leta udovica. Maš njesin bil je kotičas kod direktora „Adria“ gosp. Kurande. Pred dva leta učinil je puli Skrbio-lepu kućicu a lanjsko leto je naglo umrl. Čini se da je nagla smrt muža pomutila toj nesrećnoj ženskoj pamet. Ona pak jednu sirotu malicu koja nima ni jednoga svoga nego samo dobre ljude, koji će se za nju brinit.

Delelje lovranske pučke škole. Već puno let se naši lovranski rođoljubi bore z rukami i nogami da izohde od školske oblasti odelenje hrvatske pučke škole za Lovranu i proširenje iste na dvorazrednicu. Proti svim ustanovam zakona je najmo do sada va Lovrane hrvatska pučka škola odvisna po svem svega od Kukumine volje i za svem tem da ima već nekoliko let preko sto i dvjestet školske dece ipak ni oblast htela dat drugoga učitelja.

Tomu je najviše bil kriv Kuku. — Nego svaka sila do vremena. Pitaj danas pitaj jutra, ipak se je prišlo do tega, da je c. k. zemaljsko školsko vieće va Trstu odlučilo da se ima hrvatsku pučku škola va Lovranu proširit na dvorazrednicu i posvem ja odelit od talijanske.

Dozajemo najme da je već c. k. zemaljsko školsko vieće va Trstu pisalo lovranskoj obćine da pripravi prostor za drugi razred hrvatske pučke škole. — Neka ovo bude nauk našim ljudem, da u nijednoj pravednoj stvaru ne zgube kuraja nego neka vavek išču i tuču dokle ne dobiju ono ča njim po zakonu ide. — Talijan reče: Chi dura vince!

Železnica Lupoglava-Učka-Opatija. Neko beško društvo zapitalo je kod ministarstva železnica koncesija za gradnju jedne železnice iz Lupoglave na Vrh Učke a odavle u Opatija. Ministarstvo je dalo dozvolu da se za tu železnicu učine predhodni nacrti.

Telefon. Sa 1. nov. o. g. otvorila se je na Voloskom prometu telefonska stanica. Istim danom bila je Opatija spojena telefonom sa Cirkvenicom i Kraljevicom.

Novi parobrod. Čitamo u „Sunderland Daily Echo“ od 30. oktobra 1902. da je dne 28. oktobra o. l. o podne u Soutwicku na šķveru Firme Robert Thomson and Sons bio porinut u more novi parobrod ugarsko-hrvatske plovitbe „Plitvice“. Krišćenju parobrova prisustvovala je kako kuma Miss Lily Braby, a sa strane društva prisustvovalo je gosp. pomorak kapetan Rudolf Dešković.

Talijanski jezik u armadi i na kontrolnim smotrama. Dne 3. i 4. novembra o. g. bio je na prostoru ispred obćinskog ureda obćinski kontrolni sastanak vojnika u pričuvi. Dotični častnik c. i kr. mornarice čitao je skoro sat ona pravila i „artikele“, gdje se prieti olovom i prahom i to sve u — talijanskom jeziku, premda smo bili izključivo sami Hrvati, Slovenci i Njemci a ni jedan Talijan. Naši „kranjski fantje“ su uprav tupo gledali onamo, odkud su zvučili oni „stakli“ „delni“ glasovi.

Meni, koji sam bio za trenutak kao narkotiziran, se je pričinjelo — „che stiamo sul piazzale della riva da Schiavoni a Venezia“ ili tamo negdje a Kalabriji.

A sada dođe najljepše. Netko je pokorno javio, da se nalaze u fronti i Njemci onda se „komandiralo“: „Die Deutschen auf den rechten fligel“ (Njemci na desno krilo!) — Na to smo se mi puni ogorčenja oganili, da ima tu većina Slavena — a sad čujte! — Odgovorilo nam se, da svaki od naših razumije i „mora“ razumjeti nje-macki, te nam se dalo razumjeti, da je suvišno čitati i u hrvatskom jeziku.

Mi najodlučajnje protestiramo proti takovu zapostavljanju našeg jezika!

Zar se nas zbilja pozna samo onda, kada treba placati danak u krvi i u novcu? Što neka si mislimo, gdje su uzroci toj prednosti talijanskog jezika?

Dali se zbilja preparira ova pokrajina za izvjestae „ideale“ naših „iredentista“? Jenik lojalnih Slavena koji su bezbrojno puta proljevali svoju krv u potocima za državu na različitim bojnim poljima, je strogo isključen od tog vojničkog čina; — jezik pako Talijana, koji su također proljevali svoju krv, ali proti državi — taj jezik postati će najbrže službeni jezik u ovim krajevima također — za armadu.

Nam se laska, nas se samo pozna, kad je država u nuždi, pogibelji i u neprilici, kao i 1848.

Još će se nas trebati, još ćemo njim biti dobri, ali onda...

Da, da, sve se čini, da se obistinuje ona šaljiva rečenica, kada se naime diele pravice, kažu: „Marš Krovat!“ a kada njim ide za kožu vapel: „Komm komm Krovat!“ Kamo jadrimo?! Rađovan.

Okržno sudište ili tribunal na Voloskom. Već pred nekoliko let je naše obćinsko glavarstvo na Voloskom poslalo na ministarstvo pravde va Beč jednu molbenicu, da se na Voloskom ustroji za Liburniju, Podgrad i otoke jedno okružno sudište ili tribunal. Da je ta molba bila utemeljena more uvidet svadi, ki zna kakov trošak i kakovu dangubu ima on ki je usiljen da zaradi kakove pravdi ili kakovega penalnega dibatimenta mora poč iz Liburnije ili iz otoka va Trst ili va Rovinj. Ali za svem tem da bi jedan tribunal na Voloskom bil od vele potrebi i koristi ipak ministarstvo ni do danas na tu molbu niš odgovorilo. Držeć se one: „ki prosit ta nosi“ je obćinsko zastupstvo na Voloskom odlučilo na svojoj zadnjoj sednici od 13. o. m. da se ponovi molba na ministarstvo za ustrojenje jednega tribunala na Voloskom.

Peć za izgaranje smeće. Već puno let odvaža se smeće iz Opatije i Voloskoga na jedno zemljišće va Bergudeh (Rubeši). U tolike leta nakupilo se je na tem zemljišću već toliko blato i smrada, da je to mesto postalo pogibeljno za obće zdravlje. Panim pravom se je dakle kastavska obćina protivila, da se i naprvo odvaža smeće na spomenuto zemljišće.

Valja najme pomislit da na to smeće prihajaju od svih kraji Kastavščine pasi i drugo bjago pak razmažaju blato po selah. Va blatu pak more bit klica svake vrsti boli i tako bi se bol mogla razširit po celoj Kastavščini.

Za to je obćinsko zastupstvo na Voloskom na svojoj sednici od 13. o. m. odlučilo da se ima sazdat jedna peć u kojoj će se smeće iz Opatije-Voloskoga izgarat.

Povećanje tamburaškog zbora u Lovranu. Kako čujemo javilo se je osam novih tamburašica, i to šest iz Ike, a dvis iz Lovrana, tako da zbor broji sada 15 članova. — Mi čestitamo požrtvovnom tamburaškom zboru na tem uspjehu a mladim tamburašicam ključemo: Živite! i uztrajale za dobrobit mile nam domovine!

Konšiljer Pederzoli. Dozajemo da g. konšiljer Pederzoli na c. k. tribunalu va Trstu misli pnatit službu i posvetit se advokaturi. Ako je ovo istina onda razumimo njegovo postupanje na trščanekom tribunalu.

Unlone Italijana va barufe. Buduć poperdilakem voporum gvedu preveć dobro pošli, tako da su — kako piše milanski „Secolo“ — avrivi o partence od teh vapori prave feste, posvadili su se gospodari (?) od teh vapori mej sobom od same objesti. — Za svem tem, da su va Lovrane poperdili lovili ljude i strašili njim ako se ne vone s talijanskemi vapori, svedejno plove ti vapori po „lepem Kvarnaru“ prazni — a društvo ima svaki dan do 100 krun gubitka. Ljudi se pak najradje poradi beći svade. I tako se je dogodilo, da su se i gospodari poperdilakem vapori radi „silnega dobitka“ posvadili. Mate se jadi na Ferdinanda, Ferdinanda na Blejamina, Blejamina na obe i svi jedan drugoga krive, da su se dali zapeljat va tu komediju od vapori. — To su „ofeti“ od Salovega blagolova.

Poziv na sjednicu. Odbornice i odbornici područnica družbe sv. Cirila i Metoda za Istru u Voloskom pozivaju se ovim na skupnu odborsku sjednicu, koja će se obdržavati u nedelju dne 23. t. m. u 1 sat i pol po podne u društvu Bratimstvo u Voloskom.

Lepi napredak Voloske Posujilnice. Veseljem moremo javiti da poslovanje Voloske Posujilnice lepo naprednja. — Lanjsko leto (1901.) imala je Posujilnica u Voloskom do 15. novembra

prihoda K 471450-50
razhoda „ 469525-88
dakle prometa K 94975-38

Ovo leto (1902.) imala je Posujilnica u Voloskom

prihoda K 697473-65
razhoda K 695187-30
dakle prometa . . . kruna 1,392.685-95

(jedan milijun, tristo devetdeset i dve tisuće, šeststo šestdeset i pet kruna i 95 heleri.)

Ovo leto ima dakle Posujilnica u Voloskom do 15. novembra 1902. K 451 tisuću 689-54 više prometa nego lani. Svi napadaji i sva ogrovanja stanovitih lopova proti Posujilnici nisa istoj ništa naškodili a neće ako Bog da ni u buduće.

Veprinački izbori i Talijani. Javili smo va predžadnjem broje „Narodnoga lista“, da je na 3. novembra bil va Ičićeh puli Anžula doktor Benatti, predsjednik talijanskoje političkeke družtva va Istre i da je donesal puno beći za veprinački izbori. — Buduć je kapitanat rešil utok proti rešenju reklamacijake komisije — se zna tako, da mora bit Talijani zadovoljni — morat će se veprinački komunjaki izbori obavit čim prije. Da su ti izbori pred vrati vidi se i po tem ča je sada Costantini skoro svaki dan va Ičićeh. Po Veprinačine klatare so okole Slocačić, Nino Rožin i Ivak; valjda hoće okole beći delit i kupovat ljude kako nemo blago.

Nebi niš škodilo, da njim Veprinači malo doma posveta. Mislimo pak da su Veprinači još toliko poštēni da se neće prodāt Talijanom za par koron, inego da će zibrat takove sudce, ki će gledat samo na korist Veprinačkoga puka. Ako pak neće, huje njim budi!

Trgovcem i oštaram do znanja. Na Puntakrižu, pošta Osor (Lošinj) ima na prodaji o rebica (Steinhühner) i šljunka (Schneepfen). Prodavalac pošiljao bi ih svaki četvrtak parobrodom iz Osora. Tko ih želi kupovat dozmat će kod nas pobliski naslov.

Šef na štacione pul Matulj je imenovan došadnjišnji šef iz Bistrica gospodin Lavrić Franjo.

Odudujeni tići. Pred ki mesec pokrali su va ared belega dneva trgovca Mohorovičića pul Jusić. Odnegli su mu okole 60 krun. Valje je pal suspet na nekoga dvajsetletnoga Jurdana Danijela iz Jusić i na njegovega pajašca Ružička Josip. Jurdana je bil valje čapan i peljan va Kastav, od kuda pak su ga peljali na Volosko. Ki dan kašnje su pak šandarmi odpeljali i Ružička.

Na 14. o. m. je bil dibatiment va Trste proti njim i dobili su svaki, ča su zaslužili.

Jurdana Daniel je dobil 14 meseci oštrega pržuna i jedan post svaki treći mesec, a kada fini pak kondam, istavit će se ga pod nadzor policije. Ružič pak je dobil 5 meseci oštrega pržuna i jedan post na mesec.

Te je žalostno i prežalostno, kad su se već i domaći ljudi dali na ta nećetiti posal! Dobro bi, da žandarmerija i policija malo bolje pripaze na neki ter neki domaći frkalasi, ki ni ne seju ni ne žanju, a vendar češ jih prvah videt pul karat, va oštarije i po tanceh. Pravo bi bilo, da njim se kada ter kada možnju pošlata, pak da daju račun od kuda su ih napunili.

Sada zadnje vreme čuje se po gusto za krađnje po Kastavščini. Nego to delaju najviše tuji ljudi. Već su tako slobodni, da u sred dana po cestah napadaju na prolazede ljude, tako da se već boje poč s trgovinom v Reku.

Nebi škodilo, da se za neko vreme poveća broj žandarmerije u Sv. Mateju i Kantridi pak i one na Voloskom, da se ča prvo toj natruhe stane na rep.

Va Primorju ni iredente. Čitamo va trščanskoj „Edinosti“ od 11. o. m. Neka koparska familija dobila je pred malo vremena drugača sloba. Prvi sin je Vittorio. Ta familija primila je iz Beča razglednicu na koj je toj familiji pisal jedan prijatelj morda Benatti? (op. sl.) slodeće:

Spero che sarò santolo mi raccorrammo di metterci il nome di Garibaldi che starebbe bene con Vittorio.

To će reć hrvatski: Nadam se da ću bit kum. Preporučjem vam da mu date ime Garibaldi koje bi pristojalo dobro za Vittoriojem.

To je bilo napisano na odprtj razglednice. Ča pak ti ljudi pišu va zaprtom liste? —

I talijanske koludrice delaju polifiku. Koncem prošloga septembra pobirale su dve koludrice iz Pala ministinju za njihovo društvo „Sacre Coem“ va Pala. Sigurno njim je svaka naša kuća na Voloskom i po Kastavščine čagaodir brkula pak moremo slobodno reć da su odavle odnele puni žepi beći. U ime bože davala njim je jedna dobra i pobožna gospa na Voloskom nekoliko dan stanovanje. Mislite da su ta nišćeta bila ča zahvalna? Razgovarajuć te koludrice spomenuto gospom spomenulo se je i Talijana. Jedna od teh koludric je gospe koja ju je gostila rekla po prilike ove besedi: Zalude je, da se jadic na Talijani! Kada umre cesar Fran Josip svi ovi kraji (to će reć Istra, Trst, Gorica, Trient, Dalmacija op. sl.) prit će pod Italiju. Naša gospa njoj je odburila: Aj neće nikad zač ćemo se branit do zadnje kap krvi a Bog svemoguća neka pošlvi našega Cesara još sto let! Vidite malo a bezobraznost talijanska? Davate njim lemožnin, hranu i postelje pak vas još va vašoj vlastitoj kuće vrodaju i spravljaju pod Italiju. Ako su takove koludrice, kakovi pak da budu posvetni Talijani? Ljudi božji odprite oči.

„Petar Svačić.“ To je naslov operi, ki je pred malo vremena dogotovil g. Mandić sin poznatoga rođoljuba dra. Frana Mandića. G. Mandić složil je do sada već nekoliko lepeh komadi, pak nema sumnje, da će mu i ta najnovjeja njegova radnja lepo uspeti, ča mn mi od srca želimo. Za tu operetu izpeljav je libretto pomati naš pjesnik dr. Trnoplesar. Taj libretto osvanil je va „Našoj Sloge“ i sve hrvatske novine su ga pohvalile. Tu hvala je pak taj lepi libretto podpunu i zaslužil. Mi čestitamo od srca g. Trnoplesaru uz želju da i nadalje ustraje na tem teškem ali slavnom pute.

Za družbu sv. Cirila i Metoda za Istru primili smo od g. Ivana Diraka iz Zameta K 11 sakupljenih za družbu u FINDERLOVJ gostioni a darovaše gg. Felice Cančić mesar iz Rieke, 2 K 50 h, R. Vrh iz Opatije i K St. Vrh i T. Pančić po 40 h. Ostalo sabrali „Slogači“ i drugi dobri ljudi. Živili rođoljubi! Od g. Frana Rubede iz Zameta primili smo K 9-56 sabranih za družbu kod FINDERLA u malom društvu kod zeca kojega je lovac FINDERLE „junacki“ ustrolio. Živio lovac! Živili zajcojedi!

Nadalje primili smo od g. Ivana Lenac iz Zameta K 3 sakupljenih za družbu dne 5. o. m. u FINDERLOVJ gostioni a Zameta između nekotih kontrolaš prigodom spajenja Kratičeve „Tete Jambrojiće“. Gosp. Ludvik Jarošek mašinist u Opatiji darovao je muškoj područnici u Opatiji K 3. Živili darovatelj!

Razgovor medju Vencetom i Strigom, pol Ivankevech dveri u Tinjanu.

V. Uh! san se stepil preko te blažene Draga.

St. A korpo de škor si moga po manje hodit.

V. Sam ti vranica, kada je hodi oni vrajži barilot za nami, ki mi je ste ništo reć, a ja sam biža.

St. A ki je ta, ča je kakov Hrvat Ježanski?

V. Vranica ni ne, to je oni nić od mojeg kumjaka ki je pil vodu mešanu s rakijom i ki je plesa pod švik kako jedan pravi šempje, i on bi hotel mi čelat konkurencu z vinom pak za to viš.

St. A svaki ima svojega vruga, tr niči

dan je bi i poli nas vrag, kako je svaki dan, stem mojem traditorom, ma vero mi je moj mali rajder pokaza, da ga nimamo strah ma je on konobo zapra.

V. Ti imaš a tvojim otcem kako je z mojim, to su sve skupa vrag ti stari.

St. Korpo de šijor, su mojega otea hvalili još uiki, ma im je pokaza, kako ga je kopac zatač.

V. A znam, znam da će bit istina zač je stel i za križ na velikem Vrhu, ma nisu bili stupidi s kima se je pogodil, za svem računom je šal z dugim nosom doma.

St. I račun sam im da, zač svaki dan je čela do podne, a potle je ša Zrmanu Zvanetu, lokat ala maka pak je ste imet plaču, kako da je dela cele dneve i noći i još je reka da i on će dat pomoći za križ ako mu akordaju račun ča je on učini.

V. Dunke je etel, da mu žurnadu stavi kako na onih perakar za ke je i mene poveča, da mu je žurnada vrgla 10 šjorini prez onega ča je pusti Tonetu dišperanomu.

St. Čuješ Vence; pustimo ih s vragom, znaš, da su moji i tvoji ušempijani. Vidiš koliko se je name jadi, da sam zabrani rajderu, da ne gre pomoć odmašit pak najzada mu je mali, i ključ od konobe ze, zač je vidi da je stupido i znaš da je, kada sam ča, da je napučeval jenega njegovega prijatelja, da sve ča sam ga tuži, i petacione mu dela, i u podeštariju ga zval neka stavi u gazete, ma mi je drago, da jušto s njim se je zopreka, a najbrže za naše zlo, ma drio moto će doč stari pod moj bič.

V. Ma dragi moj Krtič biju ti rekli oni, ne buđi takov buđi još jeno malo luji, ku ne će te stari kohenat.

St. Ča peras ako su bili šunjavi naši kmeti, ke smo kojenevali ja i ti, u ime izbori, da ča i ja se pustit?

V. Tako ne kako čejn nas kohenat, zač oni zidaju s pravim šfundamentom, a mi sve falšo; si vidi kako su mene činili munjenega, za ono da ču bit podeštat, pak rogi; oni su brate imeli mene za mišnjak, dok miše polove, sad poznam, tr su i mene slepili da ne bude nijedan gospodin, nego to mučimo, ne mojmo se povedat ni fidat pred svakem, kako oni gnjus od Farijana i Faturaca.

St. Ma ča peras da je istina, te se je neki zmislil.

V. Ja vidim da ti si kako i oni, ja ti nika akordan, ali kad to govoriš farši si i ti jel krepane svinje kako i malo obrezani.

St. Korpo di švinjar sad mi je dosti ja vidim da su te ubrnil.

V. To falši, mene ni ubrni ni jedan. ma ja se držim kade se piju butilje, kako i napuhjeni Mate.

St. Danas se ni za fidat ni pred tobom, ni nigdere nič, ja vidim da ste svi vrag.

V. Ma muči, muči, si vidi da ja ni svi Ježenci nisu hodili pozdravit nanke plovana kjuđera za svem ki se je bil razderal u sprovedalni za Ježence.

St. Vrag ste svi.

Odvjetnik
Dr. Matko Trinajstić
preuzeo je pisarnu
odvjetnika
Dra. Josipa Stanića
na Voloskom.

Broj 6087.
Glas.

Daje se do znanja, da se mladić rođeni godine 1882. nalaze u I. redu, oni godine 1881. u II., a oni rođeni godine 1880. u III. redu dojdnećega novačenja.

Svi ti mladići imaju se prijaviti radi popisa ustmeno ili pismeno kod ovog glavarstva do zadnjeg novembra 1902. osobno, ili ako su zaprečeni ili odsutni, po svojih roditeljih, ili skrbnicih, i to pod pretinom globe od K 10—200.

Molbe za oprost od vojničtva (pogodovanje) imaju biti predane ces. kr. kot. poglavarstvu u Voloskom u mjesecu janaru ili februaru 1903. ili najkasnije prigodom novačenja. Koji se želi podvrći novačenju u kojemu drugom kotaru, ima kod prijave učiniti molbu.

Opaža se, da u opredeljenom vremenu neučinjene prijave za popis, i nepoznavanje zakona neizpričava nikoga.

Glavarstvo občine
KASTAV, 24. oktobra 1902.

Glavar:
Jelušić.

Zaštitna marka: Sidro.
Liniment. Caps. Comp.
iz Richterove Ljekarne u Pragu
jest obće priznato kao izvrstno ublažujuće sredstvo za narihanje; dobije se u svih ljekarnah uz cieniu od 80 h, K 1-40 i K 2.
Kod kupovanja ovog obiljubljenog domaćeg lieka neka se uzimaju samo originalne bočice u škatuljah, koje imaju zaštitnu marku „Sidro“ iz Richterove Ljekarne, tada će se sigurno dobiti originalni proizvod.
Richterova Ljekarna
„k zlatnomu lavu“
u Pragu I. Elizabetine ul. 5.

Prvi zavod za pogrebe
u Opatiji
preporuča se svime što se odnosi na uređenje odra, mrtvačke sobe i pogreba te skladištem u kome će sl. obćinstvo naći veliki izbor
Mrtvačkih liesova (kasela) i križeva.
Ciene su koliko za priredbu pogreba, toliko i za liesove vrlo umjerene.
Odnosne prijave i naručbe prima
Fran Doberlet
Opatija. — Kuća Ertl.

Javna zahvala.
Bolju satrvene duše nad izvješim grobom premile naše supruge i majke,
Carlotta Chorsanaz
osjećamo se dužnima izreći ovim putem najtopliju hvalu svim rođakom, prijateljem i znancem, koji su nam priilkom teškog njezinog bolovanja, premišaća i sprovođa s raznim plemenitim činima pružili bezbrojnih iskaza najurdnije sućati!
Bog Vam svima naplatio stostruko!
Lovran, 18. novembra 1902.
Žugujuća obitelj.

Višekrat odlikovana s Višekrat odlikovana.
Najstarija i najveća
Tvornica peći i zemljenih stvari
Augusta Drelse
u Ljubljani.
Bogato skladište zemljenih peći i štednika.
Peći u najnovijim bojama i oblicima, izvrstno izvedene prodaju se po najnižim cijenama od 14 kruna dalje.
Kod većih naručba do 20% popusta. — Cienol šalja se na zahtjev gratis i franko.

Tiskara V. Tomičić i dr. u Opatiji preporuča slavnom obćinstvu svoje bogato skladište najfinijih i najmodernijih posjetnica, omotah, i drugih tiskanicah uz vrlo umjerene cione.

Tvornica pokućstva
IGNACA KRON
dvorskog dobavljača
u Tratu, Via Casa di Risparmio
utem. 1848. — Jvornica u Betu.
Cienol, uzorci, razjašnjenja, proračuni,
nacrti šalja se na zahtjev besdava.

Ljekarna D. Accurti
na Rieci,
Corsia Deak, (tik kolodvora)
preporuča svoje medicinske specialitete:
Željezovito-Kina-Vino, vrlo ugodna okus, izvrstno sredstvo proti slabokrvnosti, živčanim bolestim, lojoj probavi, te u rekonvalescentnom stanju iz svih bolestih.
Najstarije bakalarove ulje čisto, te sa šeljenom i jodijem, direktan uvos iz Bremena iz znamenite i svjetske tvornice: Lehmann. Ovo čuvano ulje rabi se sa velikim uspjehom proti: sušici, skrofulu, rakitici, plućnom katarnu, kašlju i kožnom osiku.
Izvadina Salsaparilje Honduraz, izvrstno sredstvo za čišćenje krvi osobito iz najni bolesti.
„Calligno“, Jedino i najbolje sredstvo, kojim se sigurno dađu odstraniti kunje oči.
Zdravo kapljice, Nenadkriljeno sredstv za sve slušćane bolesti.

Posujilnica
u Voloskom
prodaje više komada
zemljišta
u obćinama: Pabri, Perenioč, Kućeli, Bregi i Kukavac Gornji.
Pobliže informacije mogu se dobiti u pisarni dr. K. Janozića u Voloskom.

Dr. L. Roheim
posjednik sanatorijuma,
specialista za tajne bolesti, ordinira svaki dan od 10—12 pr. p. za gospođu, a od 2—5 p. p. za gospođe na Mijeci, vicolo Germania br. 2, I. kat. Nad ljekarnom D. Accurti.